

lem for Ribe (Th. Kruse) vil jeg kun tillade mig at sige, at det forekommer mig at være et meget besynderligt Begreb, han har om en Folkerepræsentants Stilling, naar han tror, at vi, der bo i Kjøbenhavn skulde være udelukkede fra at vide Bessked om Forholdene paa Landet og ikke skulde kunne omtale, hvad der sker der. Jeg bor ikke paa Landet, men jeg kommer dog af og til derud, og jeg er ikke saa ubekjendt med Forholdene der, men jeg kan ikke gaa ind paa hele hans Betragtning. Det ærede Medlem tillod sig at tale for hele Landet, men der sidder dog mange andre Landboere her i Salen, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at Flertallet af det ifjor nedsatte Udvalg, hvis Ordfører var Landmand, saae Sagen paa samme Maade som jeg. Naar det ærede Medlem tror at kunne tale paa hele Landets Vegne, ere vi Andre ganske vist overslødige.

Th. Kruse: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Det ærede Medlem har havt Ordet to Gange, men hvis Ingen indvender Noget derimod — skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Th. Kruse: Det Sidste, det ærede Medlem for Frederiksborg udtalte, er selvsølgelig hverken mere eller mindre end en komplet Misforstaaelse.

P. G. Olsen: Maa jeg blot gjøre den Bemærkning, at det vil Lidenden vise.

S. Jensen: Det synes mig, at der er gjort et meget stort Nummer ud af denne saa lille og ubetydelige Sag. Grunden, hvorfor den er fremkommen, ligger allerede klart nok for. Der staar jo i Brandpolitiloven, at Skade, der er foranlediget ved Brandvæsenets Slukning betragtes som Brandskade. Nu er det jo ganske forunderligt, at der staar i en Lov, som er gjældende, at den Skade, som sker for en Mand, skal han have erstattet, men naar han vil have denne Erstatning, saa siges der Intet om, hvor han skal søge denne Erstatning. Det er dernæst ogsaa forunderligt, at man for kort Tid siden er gaaet ind paa at vedtage saadanne Regler for Kjøbstaderne, men undlod at træffe dem for Landet, skjøndt det allerede dengang syntes, at man var af den Mening, at man vilde træffe samme Bestemmelse for Landet. Naar man imidlertid er kommen ind paa den Tanke, at man vil erstatte den Skade, der bevirkes, er det ikke naturligt og rigtigt, at den Enkelte skal lide Tab, det Tab, som der kan være Følge deraf; thi vel siges det, at det kun er en ringe Sum for Brandforsikringen for en lang Tid, men Tilfældet kan dog blive meget trykkelige, naar Skaden falder paa en lille Mand, og det er det Forunderlige, at han skal bære det Tab,

som det Offentlige paabyder. Ja, hvis man var berettiget til at sige: bort fra mine Eiendele, I maa ikke røre ved mine Eiendele, saa vilde Sagen være i sin Orden, men naar dette ikke er Tilfældet, og det sker ved offentlig Foranstaltning, forekommer det mig at være naturligt og rigtigt, at Skaden bliver erstattet ad offentlig Vet. For at gjøre Kommunen interesseret i denne Sag, da det jo nærmest er og maa være vedkommende Kommunes Beboere, der saafætte en saadan Erstatning, havde man først ment, at Kommunen skulde bære hele Tabet; men senere mente man, at det dog kunde blive noget trykkelige, og, som fra flere Sider fremhævet, i for høj Grad trykkelige, saa at det var bedst, at Amtet bødede derpaa. Hvis man lader det Offentlige tage Anbel i Tabet paa den Maade, som man ifjor mente, at Sagen skulde ordnes, synes der ikke at kunne blive noget særlige Trykkelige eller Ubilligt deri. Nu har man støttet sig til, at det private Brandforsikringer skulde overtage Tabet; men desværre har det vist sig i de mange Aar, hvor denne Sag har været under Forhandling, at de private Brandforsikringer ikke kunne til at bære Tabet, idet der kun har været en eneste lille Forsikring, hvor det har været Tilfældet. Siden ifjor, da Lovforslaget var under Forhandling her, havde der været Anledning for de Paagjældende til at tage fat paa denne Sag; men som det fremgaar af den ærede Justitsministers Oplysninger, har heller ikke der noget privat Assurance-selskab indladt sig derpaa, og det synes dog urimeligt, at den enkelte Mand skulde bære Tab af det Offentliges Foranstaltninger, uden at kunne søge Erstatning hos det Offentlige, saa meget mere som der siges, at hvad der sker, betragtes som Brandskade og skal erstattes. Jeg kan altsaa ikke indse Andet, end at Loven bør vedtages, som den foreligger.

J. Madsen: Jeg tror, at min ærede Nabo (S. Jensen) har fremstillet og besvaret Spørgsmaalet, saaledes som det skulde besvares, men at han ikke er kommen fuldstændig til Ende med det. Han har meget rigtigt fremført, at det stod i Brandpolitiloven, at den Skade, som forarsages ved Aldebrande, skal betragtes som Brandskade. Naar nu imidlertid en Bygning bliver nedreven for at standse en Aldebrand, er det almindeligt, at Assuranceforeningen erstatter Skaden, men naar Vedkommende ikke har forfikkret Bygningen, faar han ingen Erstatning. Ligeledes, hvis han i Forening dermed har asseureret Stakitter og Brøndredskaber, faar han Erstatning, men har han ikke asseureret, faar han ingen Erstatning. Derimod skal han have Erstatning for de Skader, der er Tale om i dette Lovforslag, hvad enten han har asseureret eller ikke. Der kommer Inkonsekvensen, og derfor forekommer det mig, at skal der paalægges Noget ved Lov i denne Henseende,